

“చెప్పరు”.

అతడు వ్యంగ్యంగా ఇరిటేటింగ్గా అన్నాడు.

“మీరే కాదు. చాలా మంది చెప్పరు. అదేదో సామాజిక విలువలకి వ్యతిరేకమైనదిగా నైతిక నిషిద్ధమైన కార్యక్రమంగా భావిస్తారు. చెప్పటానికి సిగ్గుపడతారు. భయపడతారు. గిల్టీగా ఫీలవుతారు. కానీ నా దృష్టిలో అలా కాదు. గుడికి వెళ్ళిన పవిత్రతతో సమానం. ప్రొద్దున్నే గుడికి వెళ్ళాను, మనసెంత ప్రశాంతంగా వుందో అని చెప్పినట్టే ప్రేమించాను. ఎంత పిచ్చిగా, ఆనందంగా, విషాదంగా, ఆహ్లాదంగా, దిగులుగా వుందో అని చెప్పుకోగలగాలి. అదేమీ సిగ్గుపడాల్సిన నీచ కార్యక్రమం కాదే! అలా చెప్పుకోలేకపోతున్నారంటే మీకే ఏదో గిల్టీ ఫీలింగ్ వుండటమో, సమాజం పట్ల భయమో వున్నదన్నమాట. అలాంటి స్థితిలో వుండి ప్రేమించినందుకు మిమ్మల్ని చూసి ప్రేమ సిగ్గుపడుతుంది”.

“కానీ ఇంతకాలం మీరు కూడా దీన్ని దాచిపెట్టారు”.

“ఆమె అభిప్రాయం తెలియక, ఆమె పేరు బయటకు రావటం ఇష్టంలేక దాచిపెట్టాను. ఆమె గానీ వప్పుకున్న పక్షంలో ఈఫెల్ టవర్ ఎక్కి చెబుతాను. మొత్తం ప్రపంచం ఒకటైనా ఎదిరించి ఆమెను నాదాన్ని చేసుకుంటాను”.

“ఆమెను ఒకసారి చూడగానే ప్రపంచాన్ని ఎదిరించి మీదాన్ని చేసుకోవాలన్నంత కోరిక కలిగిందా?”

ఆమె ప్రశ్నలో వ్యంగ్యం అతడికి అర్థమైంది “కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దెరగడు అనుకుంటున్నారు కదూ నాగురించి”.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“ప్రేమావేశంలో మనిషి పిచ్చిపిచ్చిగా ప్రవర్తిస్తాడని ప్రతీవారూ, తన ప్రేమంత గొప్పది మరొకటి లేదని అనుకుంటాడనీ నవ్వుకుంటున్నారు కదూ”.

నిజానికి ఆమె అలాగే అనుకుంటోంది. కానీ పైకి చెప్తే మర్యాదగా వుండదని వూరుకుంది.

అంతలో అతను లోపల్నుంచి రెండు చేతుల్నిండా రెండు కట్టల ఉత్తరాలు తెచ్చి విసురుగా ఆమె ముందు పోశాడు.

అందమైన గ్రీటింగ్ కార్డులు, ఐ లవ్ యూలు, పేజీల కట్టల వుత్తరాలు. “అమెరికా నుంచీ ఆస్ట్రేలియా వరకూ ఆడాన్నేను. బ్యాచిలర్ని. ప్రేమ నాకు కొత్తకాదు. కొన్ని వేలమంది నన్ను ప్రేమించామన్నారు. అసలీలా ఈ వుత్తరాల్ని దాచుకోవటం కూడా నా అహమని భావించే స్థితిలో ప్రస్తుతం వున్నాన్నేను.

ప్రపంచపు అత్యంత సౌందర్యరాసులైన అమ్మాయిలూ, కోటీశ్వరుల కూతుళ్ళూ నేను ఆడే మ్యాచ్ ల కొచ్చేవారు. ఇదంతా నేను గర్వంగా చెప్పుకోవటం లేదు మధూహగారూ. అందర్ని చూసినా చలించని మనసు ఒక అమ్మాయిని చూస్తే చలించిందని చెప్పటం నా అభిప్రాయం. ఎవరో ఒకమ్మాయి కాస్త నవ్వేయగానే ప్రేమలో పడేటంత కొత్తపిచ్చి కాదని చెప్పాలని నా వుద్దేశ్యం.

ఇంతకాలం నేనెవరి కోసం ఎదురుచూస్తున్నానో, ఆ స్త్రీ దొరికిందన్న భావం. దీన్ని లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ పైట్ అంటారో, నవ్వుకుంటారో మీ ఇష్టం.

కావాలంటే మరో పది సంవత్సరాల తరువాత అడగండి ఆ అమ్మాయి పట్ల నా ప్రేమని ఇదేవిధంగా వెల్లడిస్తాను. ఈ పది సంవత్సరాల్లో తిరిగి మేం ఒకసారి కూడా కలుసుకోలేకపోయినా సరే

మధూహ దిగ్భ్రాంతురాలై అతడినే చూస్తోంది . అతడి మాటల్లో ఆవేశాన్ని కాదు. కళ్ళల్లో సిన్సియారిటీని.

నిజంగా ప్రేమంటే ఇంత తీవ్రంగా వుంటుందని ఆమె మొదటిసారి చూడటం.

అతడిని అభినందించాలని ఆమెకి అనిపించింది. అతడితో ప్రేమించబడిన అమ్మాయికన్నా అదృష్టవంతురాలెవరైనా వుంటుందా? అసలే స్త్రీ అయినా ఇంత ప్రేమని నిరాకరించగలదా? ఈర్ష్య కూడా కలుగుతోంది

ఒకరి కోసం దేశపు అత్యుత్తమ స్థానాన్ని వదులుకోవటం కొన్ని వేలమందిలో ఒకరే ఎన్నుకోవటం.

నువ్వు నాకు ప్రపంచంలో అన్నింటికన్నా ఇష్టమైనదానివి అని స్పష్టంగా చెప్పగలగటం

“ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?”

ఆమె తెప్పరిల్లి “ఏమీ లేదండి. వెళ్ళొస్తాను. మీరు కోరినట్టే ఈ విషయాలేవీ పేపర్లో రావు” అంటూ కదలబోయింది.

“లక్ష్మి అడ్రసు ఇస్తానన్న షరతుమీదే మీకీ విషయాలన్నీ చెప్పాను”.

మధూహ గతుక్కుమంది.

సంభాషణలో పడి అసలు విషయం మర్చిపోయింది.

ఇప్పుడు తమ పత్రికలో వ్రాస్తున్న లక్ష్మి అడ్రసు తమకి తెలీదంటే ఇంతసేపూ మోసం చేసినందుకు ఇక్కడే చంపి పాతేస్తాడు.

“ఆమె అడ్రసు పత్రికాఫీసులో వుంది” అంది తప్పించుకుంటున్నట్టు.

“పదండి, నేను మీతో వస్తాను” చెప్పలవైపు నడుస్తూ అన్నాడు.

ఆమె పరిస్థితి పెనం మీద నుంచి పొయ్యిలో పడినట్టు అయింది. ఆమె “ఫోన్ నెంబర్ ఇస్తాను కావాలంటే” అంది.

అతడు ఆగాడు. అతడి మొహంలో వెయ్యి క్యాండిల్స్ బల్బు వెలిగినట్టుయింది.

40009

చెప్పేసింది.

అతడు అతికష్టం మీద అప్పటికప్పుడు ఫోన్ దగ్గరికి పరుగెత్తుకు వెళ్ళకుండా వుండటం కోసం మర్యాదకి కంట్లోల్ చేసుకుంటున్నాడని తెలుస్తోంది.

“వెళ్ళొస్తాను” అంటూ గుమ్మం దగ్గరికి నడిచి వెనుదిరిగి “ఒకవేళ మీకు కావల్సింది మా పత్రికలో వ్రాసే రచయిత్రి లక్ష్మి కాకపోతే మాత్రం నన్ను క్షమించాలి. ఆమెని మీరిక వేధించకూడదు” అంది.

ప్రహసిత్ మొహం ఎర్రబడింది “ఏమనుకుంటున్నారు నాగురించి” అన్నాడు.

ఆమె నవ్వి “సారీ” అని అక్కణ్ణుంచి కదిలింది. వెళ్ళూ అనుకుంది.

‘ఇతడు ఫోన్ చేసేలోపులోనే లక్ష్మికి ఫోన్ చేయాలి. లేకపోతే విషయం అర్థం కాక బెదిరిపోతుంది. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో ప్రతీ మూడో అమ్మాయి పేరూ లక్ష్మి అవటం అదృష్టానికే వచ్చింది. అతడు ప్రేమించిందీ తమ పత్రికలో వ్రాసేదీ నా స్నేహితురాలు లక్ష్మి అయినా కాకపోయినా ఫర్లాలేదు. సమయానికి నా స్నేహితురాలి ఫోన్ నెంబరు ఇవ్వొచ్చునన్న ఆలోచన రావటం కూడా మంచిదయింది. ఈపాటికే ప్రహసిత్ నేనిచ్చిన నెంబర్‌కి చేసుంటే లక్ష్మి ఎలా మాట్లాడుతుంది. కోపంగా తిట్టి పెట్టేస్తుందా?’ ఇలా రకరకాల ఆలోచనలతో ఆమె టెలిఫోన్ బూత్ వైపు నడిచింది.

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో కొన్ని లక్షల మంది లక్ష్మీలుండవచ్చు కానీ తన స్నేహితురాలే ఆ రచయిత్రి అనీ, పొరపాటున ఇచ్చినా అసలు నెంబర్ ఇచ్చి ప్రహసిత్‌కి సంబంధించేవరకూ ఎవరూ చేయనంత సాయం తాను చేసిందని ఆమెకి తెలీదు.

అలా ఇవ్వటం ద్వారా నలుగురి జీవితాలు అనూహ్యమైన మలుపు తిరుగుతాయని ఆమె ఆ క్షణం వూహించలేదు.

ఆమె టెలిఫోన్ బూత్‌నుంచి చేస్తే అటు విష్ణు ఫోన్ ఎత్తాడు.

“నేనూ మధూహని మాట్లాడుతున్నాను” అంది.

“హేయ్, హౌ ఆర్యా” అన్నాడు.

“ఘైన్, లక్ష్మి వుందా?”

“లేదు, ఏమిటి విశేషాలు. అసలు కనపడడం లేదేమిటి?”

అతడికి ఇది అలవాటు. ఆడవాళ్ళు కనపడితే వదలడు. అలా అని అసభ్యంగా ప్రవర్తించడు. ఏదోలా సంభాషణ పొడిగిస్తాడు. పొగుడుతాడు జోకులు వేస్తాడు. భోజనానికి రమ్మంటాడు. భార్యముందు చనువుగా వుండటానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

అదంతా చాలా సాధారణమైనట్లు తన స్వభావమైనట్లు ముసుగు వేస్తాడు. వాళ్ళింటికి తను తరచు వెళ్ళకపోవడానికి అదో కారణం.

లక్ష్మికి అర్థం కాదా విషయం. భర్తంటే వల్లమాలిన ప్రేమ వున్నట్లు మాట్లాడుతుంది. పల్లెత్తు మాట అననీయదు. ఏమో తనే కరెక్టేమో. వాళ్ళది నిజంగా మంచి దాంపత్యమేనేమో..... తనే అనవసరంగా ఎక్కువ ఆలోచిస్తుందేమో. అతడు భార్యని అపురూపంగా చూసుకుంటూ వుండి వుండొచ్చు.

“నీలో నాకు నచ్చే గుణం అదే” అటుంచి విష్ణు అన్నాడు.

“ఏది?”

“మాట్లాడుతూ ఆలోచనల్లోకి వెళ్ళిపోతావు. ఎంతో డెప్త్ వున్నవాళ్ళే అలా ప్రవర్తిస్తారట”.

ఇతడిలో ఇదొకటి. తనకి చాలా తెలివితేటలున్నాయని అనుక్షణం అన్యాయపడేలాగా అవతలివాళ్ళు గుర్తించేలా ప్రవర్తిస్తూ వుంటాడు. మాటల్లో కూడ కనపడుతూ వుంటుంది.

“అదిగో మళ్ళీ ఆలోచిస్తు. ఎవరి గురించి ఆలోచిస్తున్నావ్? బోయ్ ఫ్రెండ్ గురించా?” నవ్వాడు.

“ లక్ష్మి లేదా” సీరియస్ గా అడిగింది.

అతడు గుర్తించినట్లున్నాడు “లేదని చెప్పాగా” అన్నాడు.

“ ఎక్కడికెళ్ళింది?”

“విశాల్ క్లినిక్కి”

మధూహ భృకుటి ముడిపడింది. వి శా ల్ క్లినిక్.

“తనకీ మధ్య పిల్లల పిచ్చి ఎక్కువైంది. బాబాల దగ్గరకీ గుళ్ళకీ తిరుగుతోంది. ఇదిగో ఇప్పుడు ఈ క్లినిక్కి. నేను చెపుతూనే వున్నాను. ఇప్పుడు వయసేం మించిపోయింది చెప్పు? ఏదైనా చేస్తే నేను చేయాలి తప్ప ఈ క్లినిక్లేం చేస్తాయంటే వినదు” జోకాడు.

“ఎంతసేపయింది వెళ్ళి?”

“పది నిమిషాలైంది” అంటూ అతడేదో ఇంకా మాట్లాడబోతూంటే ఫోన్ పెట్టేసింది.

ప్రహసిత్ కూడా ఆమె కోసం ప్రయత్నిస్తూ వుండి వుంటాడు ఫోన్లో. వెళ్ళి లక్ష్మిని కలుసుకుని చెప్పాలి. ప్రహసిత్ ఫోన్ విష్టు రిసీవ్ చేసుకుంటే అనవసరమయిన అనుమానాలు రావచ్చు. అనవసరంగా తను ఆ నెంబరిచ్చింది.

ఆమె విశాల్ క్లినిక్కి వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకుంది. పబ్లిక్ బూత్లో డబ్బు ఇచ్చేసి అక్కడికి బయల్దేరింది.

అదే మొదటిసారి అక్కడికి వెళ్ళడం. ఇంతకుముందు ఆ క్లినిక్ వేరేచోట వుండేది. దాన్ని హిపో మైండ్ మాగ్నో క్లినిక్ గా మార్చి ఈ సంతానోత్పత్తి కేంద్రాన్ని వేరే చోటికి పిప్లు చేశాడు.

అక్కడికి వెళ్ళింది మధూహ.

బయట క్లినిక్ ముందు చాలా స్కూటర్లున్నాయి. ఆమె లోపలికెళ్ళింది.

ఆమెకి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది.

అక్కడ అన్ని జంటల్ని చూడడం. ఒంటరి స్త్రీలు కూడా చాలా మంది వున్నారు. గదిలో నాలుగువైపులా బల్లలున్నాయి. ముందు వరండాలో కూడా బల్లలున్నాయి. అంతా జనమే. కిటకిటలాడుతున్నారు. పిల్లలులేని జీవితం జీవితమే కాదన్న నిర్లిప్తత ఆందోళన, టెన్షన్ అందరి మొహాల్లోనూ కనపడుతున్నాయి. మొగవాళ్ళు గంభీరంగా తమ లోపం ఏదీ లేదన్నట్టు స్టయిల్ గా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

దేశంలో జనాభా సమస్య ఇంత తీవ్రంగా ఎందుకుందో అర్థం అయిందామెకు. మాతృత్వంలోనే వుంది ఆడజన్మ సార్థకం అన్న పాటని చీల్చి చెండాడిన ఒక రచయిత ఆర్గ్యుమెంట్ గుర్తొచ్చింది.

పిల్లలు పుట్టకపోతే ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ అది సాధ్యం కాకపోతే స్త్రీ ఏం చెయ్యాలో చెప్పాలే తప్ప నీ జీవితానికి సార్థకత లేదు అని నిర్ణయం చేసేయ్యటమేమిటి? పిల్లలంటే బావిలో నీళ్ళా? చేదవేసి తోడుకోవడానికి? స్త్రీని డిప్రెషన్ కి లోను చేసే ఇలాంటి పాటల్ని నిజంగానే బాన్ చెయ్యాలి.

ఆమె ఆలోచనలో వుండగానే కన్సల్టేషన్ రూమ్ లోంచి లక్ష్మి బయటికి వచ్చింది. మధూహని చూసి ఆమె మొహం విప్పారింది “ఏమిటిలా వచ్చావ్? రాజు కోసమా?” అని అడిగింది సంతోషంగా.

“కాదులే, రాజు ఇక్కడుండడుగా. నీకోసమే” అంది మధూహ.

“నా కోసమా, భలే. అబద్ధాలు చెప్పకు. ఆడపిల్లలు పుడతారు” అంటూ నవ్వింది లక్ష్మి.

“పెళ్ళి కాక ముందయితే కష్టమే” మధూహ కూడా నవ్వుతూ అంది. “ఏమంటున్నాడు క్లినిక్ లో” అని అడిగింది.

“90 శాతం ఛాన్సులున్నాయట”

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్” అంది మధూహ.

“ పరీక్షలన్నీ చేశారా?”

“లేదే”

మధూహా అదిరిపడింది “పరీక్షలేమీ చేయకుండా 90 శాతం ఛాన్సుంది అని ఎలా చెప్పారు?”.

“మనసులో కలతలు, టెన్షన్లు మొదలైనవి వుంటే ఫెర్టిలైజేషన్ మీద కూడా దాని ప్రభావం వుంటుందట”.

“మనసుకీ కడుపుకీ ఏమిటి సంబంధం?” విస్తుపోతూ అడిగింది.

“ఏమో నాకైతే నిజమేననిపిస్తోంది”

“నీకేమిటి వర్రీ?”

“పిల్లలు కలగకపోవడం, డాక్టరుగారు కూడా అదే చెప్పారు”.

“ఏమని? పిల్లలు పుట్టటం లేదన్న వర్రీ వుండడం వలన నీకు పిల్లలు పుట్టడం లేదనా?”.

అందులో వెటకారం లక్ష్మి గుర్తించలేదు. “పోనీలేవే దేవుడి దయవల్ల ఇక్కడయినా ఫలితం కనపడితే చాలు” అంది భక్తిగా.

“ఫీజు ఎంత తీసుకున్నారు?”

“వంద రూపాయలు”

బయట కూర్చున్న జంటలు కనిపించారు.

“మనసులో ఏ ఆలోచనా లేకుండా పడుకోండి. పిల్లలు పుడతారు అని చెప్పడానికి వంద రూపాయలు తీసుకున్నారా?” అంది కసిగా.

“పోనీలేవే. ఇంత ఖర్చుపెడుతున్నాం. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో. ఆర్నెల్లు తిరిగేసరికల్లా మూడోనెల అని స్వీట్లు పంచిపెడతారు మీరు అని గ్యారంటీ ఇచ్చారు డాక్టరుగారు. టెస్టులకి వచ్చే నెల రమ్మన్నారు”.

“ఇలాంటివి విష్టుకి ఇష్టం వుండవుగా”.

“అదే నేనూ చెప్పాను. ముందు నన్నొక్కదాన్నే రమ్మన్నారు”

ఇక లాభం లేదన్నట్టు మధూహా చెప్పడం ప్రారంభించింది “చూడు లక్ష్మీ. ఒక దంపతులకి పిల్లలు పుట్టకపోవటానికి సగం మొగవాడు, సగం స్త్రీ కారణమవుతారు. భర్తని పరీక్షించకుండా నిన్నొక్కదాన్నే పరీక్ష చేసి ఏం చెబుతారు”.